

Øjeblik man, som Tilfældet var ved anden Behandling i Folketinget, lader Amtet være den overvaagende Instans i hele dette Spørgsmaal. Det er efter min Mening et Hovedpunkt i den hele Affattelse, som jeg meget vil anbefale, at man søger ændret. Men Forslaget vil jo for øvrigt gaa til et Udvalg, hvor tiltrængte Ændringer vil kunne indføres, og jeg mener unægtelig, at der paa forskellige Punkter tiltrænges Ændringer.

Jeg skal saaledes bemærke, at der i § 1 er anført, at Vilkaaret for, at en Jordbruger skal kunne klage over, at Raagerne til Stadighed eller i betydeligt Omfang forvolder Skade paa hans Ejendom, er, at hans Jorder er beliggende i en Afstand af højst 7 km fra en saadan Raagekoloni. Raagernes Aktionsradius er imidlertid større end 7 km, thi den Mark paa min Ejendom, hvor Raagerne har forarsaget Skade, ligger i mindst 8 km.s Afstand fra Kolonien, og det er mig bekendt, at andre Jordbrugere, hvis Jord laa i endnu større Afstand fra Raagekolonien, ogsaa har lidt Skade.

Der staar i § 2, at Kommunalbestyrelsen skal give Ejeren nærmere Anvisning paa, hvordan han skal ødelægge Raagekolonien. Jeg tror, at det vil være en vanskelig Opgave, som derved paalægges det kommunale Raad. Jeg vilde finde det naturligere, om den højtærede Landbrugsminister fra sagkyndig Side — f. Eks. fra sine sagkyndige indenfor Forstetaten — vilde indhente gode Raad og Anvisninger til Raagernes Bekæmpelse og derefter lod disse gode Raad og Anvisninger tilflyde de kommunale Raad.

Der peges paa, at de Midler, man har til Ødelæggelse af Raagerne, er dels Nedrivning af Rederne og dels Nedskydning af de flyvefærdige Unger. Jeg vil bemærke, at af den Koloni, som har anrettet Hjem-søgelse hos mig, blev der i Foraaret skudt 700 flyvefærdige Raager, men Antallet af Raager tiltog ikke des mindre stærkt. Jeg tror ikke, at hverken Gennemskydning af Rederne — som for Resten er brutal — eller Nedskydning af de flyvefærdige Unger vil forslaa, naar Talen er om store Kolonier. Jeg har den Tro, at Nedskydning for Ugle — jeg tænker her paa den store Hornugle, „Schuhu“, som den kaldes — vil være det virksomste Middel. Enhver, der har med de Ting at gøre, ved, at der for Ugle kan skydes f. Eks. Masser af graa Krager, navnlig i den Tid, i Foraaret, hvor de trækker, og fra sagkyndig Side har jeg ladet mig fortælle, at der ikke er

det mindste i Vejen for at nedskyde de mere kloge Raager for Hornugle, idet de gerne slaar efter Hornuglen, navnlig i Foraarstiden. Jeg vilde finde, at det var den bedste Fremgangsmaade til Bekæmpelse af Raagerne at søge at faa dem nedskudt for Ugle henimod Rugetiden, eller maaske efter at Ungerne er blevet flyvefærdige, og da i Forbindelse med Nedskydning af de flyvefærdige Unger. Det, tror jeg, vil vise sig at være den virksomste Maade, hvorpaa man kan komme Raagerne til Livs.

I § 4, sidste Stykke, staar der, at den Ejer, der paatager sig at ødelægge sin egen Raagekoloni, faar sine Udgifter dertil dækket efter Aftale med Kommunalbestyrelsen. Det forekommer mig, at der her uvilkaarlig rejser sig det Spørgsmaal: Hvad sker der, hvis saadan Aftale ikke kan tilvejebringes? Og naar der ikke er nogen overvaagende Instans, der kan bidrage til at hidføre saadanne Aftaler, saa tror jeg, at det Spørgsmaal vil komme til at ligge for i Praktis. Jeg tror ogsaa, at der paa det Punkt tiltrænges en Ændring.

Endelig skal jeg bemærke, at jeg tror, at der tiltrænges en § 6 i Lovforslaget. Jeg har tidligere her i Salen paatalt det efter min Opfattelse urigtige i, at saa godt som samtlige Lovforslag, der blev forelagt Rigsdagen, var forsynede med en Revisionsbestemmelse, en Revisionsbestemmelse, der ogsaa tidt fandtes i saadanne Lovforslag, der gentagne Gange har foreligget til Revision, og det har været mig en Tilfredsstillelse i Tidens Løb at se, at Revisionsbestemmelser i Lovforslag nu kun findes de færreste Steder, men her maa det erindres, at vi bevæger os paa et ganske nyt og uprøvet Lovgivningsomraade, og jeg tror unægtelig, at en Revisionsbestemmelse undtagelsesvis vilde være paa sin Plads her.

I øvrigt mener ogsaa jeg, at det foreliggende Lovforslag fortjener velvillig Fremme. Det ærede 5te Medlem for 9de Kred (Jensen-Grimsbjerg) bemærkede, at nu er det jo ikke længer et privat Lovforslag, men at den højtærede Landbrugsminister har antaget sig det og forsynet det med ministerielt Stempel, og ogsaa jeg hilser dette med Tilfredshed. Det er jo kun naturligt, at Ministeren under de Omstændigheder ønsker det velvilligt fremmet, og mine Meningsfæller og jeg er rede til efter Evne at medvirke hertil.

Harald Jensen: Den Enighed, der giver sig Udtryk i dette Ting, danner en behagelig Modsetning til den Maade, hvorpaa Lovforslaget behandledes i det